

‘Als mazzel komt, bied een stoel aan’

Juwelier Paul van Zeeland zit vijftig jaar in het vak. Als 24-jarige verkocht hij horloges en bijouerie op de markt, nu is hij de eigenaar van vijf juwelierszaken. “Ik ben begonnen met helemaal niets.”

Door Marjolein te Winkel

VELP “Vlak na de oorlog begin ik met de handel. Horloges waren toen nog op de bon, maar ik kocht ze op het Waterlooplein in Amsterdam. Ik legde ze voor het raam van mijn huis in Nijmegen. Vervolgens liepen mijn broer en ik voor het huis langs. “Mooie horloges”, zei ik dan hard. “Jammer dat ze op de bon zijn.” “Nee, hoor”, zei mijn broer dan, “ze zijn niet op de bon”. En hup, de mensen stroomden naar binnen zodra ze dan gehoord hadden.

Met zichtbaar veel plezier vertelt Paul van Zeeland deze anekdote. In de Herenkamer van de statige villa aan de Arnhemsestraatweg in Velp onthult hij het geheim van zijn succes. “Ik ben straatarm geweest. Op een dag viel ik plat neer van de honger, omdat ik die ochtend niets gegeten had. Toen heb ik gezegd: vanaf vandaag wil ik alleen nog maar geld verdienen.” En dat lukte.

Nadat hij jarenlang op de markt zijn horloges verkocht, opende hij in 1970 zijn eerste winkel, in Nijmegen. Inmiddels heeft hij vijf winkels, waarvan de vestiging in Velp het grootst is. Hier bevindt zich ook de werkplaats, waar drie horlogemakers, twee klokkenmakers en drie goudsmiden aan het werk zijn. Trots als een pauw laat Van Zeeland het laatste kunstwerkje zien. “Deze ring is gemaakt voor een bekende Nederlander, die hem tijdens een bijzonder gala gaat dragen. Meer mag ik niet verklappen”, zegt van Zeeland geheimzinnig.

“Ik kreeg een schets toegestuurd met het verzoek er een ring van te maken”, legt goudsmid Mike Overbeek uit. “Het moet eruit zien als koud vuur dat alle kanten opspringt, als een sterretje dat je met oud en nieuw afsteekt.”

En zo ziet het er ook uit: naar alle kanten schieten gouden streepjes, aan het eind van de streepjes fonkelen Zirkona-steentjes in verschillende kleuren. Een bijzonder sieraad, dat niet vaak gemaakt wordt. “Dit is zo groot dat het eigenlijk niet te dragen is. Het is dan ook alleen voor die bijzondere gelegenheid.”

Klanten komen, volgens de juwelier zelf, van heinde en verre naar zijn winkel. Slechte tijden kent hij niet, want: ‘alles is te beïnvloeden’. “Ik geloof dat als je echt iets wilt, je het kan laten gebeuren. Mijn ‘jongetje onderbewustzijn’ kan ik sturen, daar ben ik honderd procent zeker van.”

Om zijn geloof hierin te onderstrepen, dist Van Zeeland nog een verhaal uit de oude doos op. “Toen ik nog op de markt stond, jaren geleden, had ik een horlogemaker nodig. Ik heb me daarop geconcentreerd, en ik geloofde dat de juiste man langs zou komen. Niet lang daarna hoorde ik een man bij mijn kraam zeggen dat hij mijn batterijtjes zo goedkoop vond. Ik vroeg hem of hij er verstand van had. De man bleek een horlogemaker te zijn. Ik heb hem meteen in dienst genomen.”

De juwelier ‘leeft van spreekwoorden’. “Als de mazzel komt, bied hem een stoel aan. Daar geloof ik heilig in. Geluk moet je moet open armen ontvangen.”

Vierenzeventig jaar is Van Zeeland inmiddels, maar nog iedere dag is hij in een van zijn winkels te vinden. “Ik ben nog nooit met vakantie geweest.” Van stoppen wil hij nog niets weten. “Zoals ik me nu voel, kan ik nog wel vijftien of twintig jaar mee!”